

Et bedrag.

Der fortælles om en kone, som var så fattig, at hun ofte af mangel på penge mættede sig med kartoffelskræller.

Hun havde en eneste søn, som i en ung alder emigrerede til U.S.A. og han var meget betænksom over for sin fattige mor, og sendte hende et brev hver måned med indlagte dollarsedler.

Men da den fattige kone aldrig havde set en dollarsedel, antog hun dem for "billeder" og gemte dem i en skuffe, idet hun hver måned undrede sig over, hvad hun skulle bruge dem til, og hvorfor sønnen sendte så mange ens billeder.

Men en dag fik hun besøg af en bekendt, som spurgte hende om hendes søn var glad for at være i Amerika. Og da tog hun glad brevene og alle de indlagte pengesedler frem, og viste dem til den besøgende. Den besøgende forklarede da den fattige kone, at hun var meget velhavende, fordi sønnen havde sendt hende så mange penge i så mange år.

Det virker som en utrolig historie for os. Så enfoldige kan mennesker da ikke være?

Men når man i dag betragter de kristnes "fattigdom", må man spørge sig selv: Er vi mon ikke også bedragere?

Efter Guds ord er vi så rige, at der til vort liv hører alt, hvad vi har brug for, men mange går jo nærmest rundt, som om de var ludfattige.

Kunne der mon ikke også til os komme en besøgende, der fortalte os, om hvor velhavende vi var?